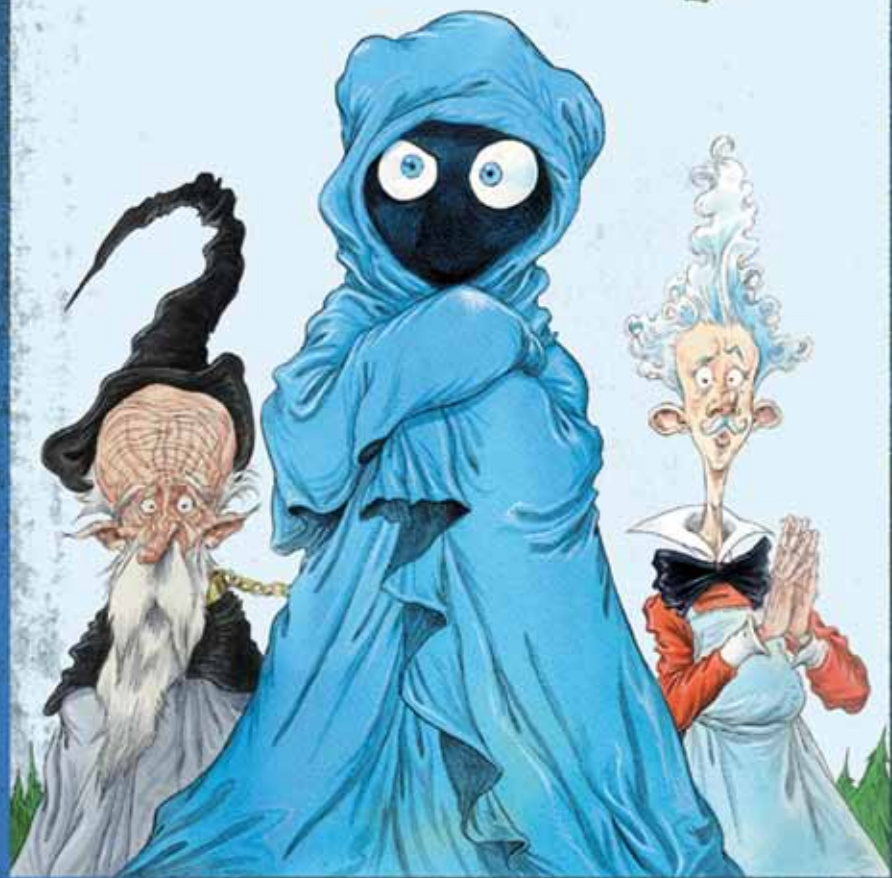

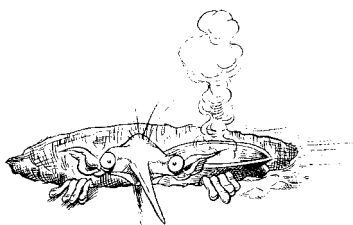
PAUL STEWART & CHRIS RIDDELL

Dinkafölde

DOKTOR MORCOS VIHÁNCILIGETBŐL

Dinkafölde

*Egyéb könyvek a
Paul Stewart & Chris Riddell
szerzőpárostól:*

Dinkafölde

Engelbert, a Rettentő
Vigyázat, sárkányveszély!
Doktor Morcos Viháncligetből

A Szirt krónikái

Erdőmélye
Felleghajtó

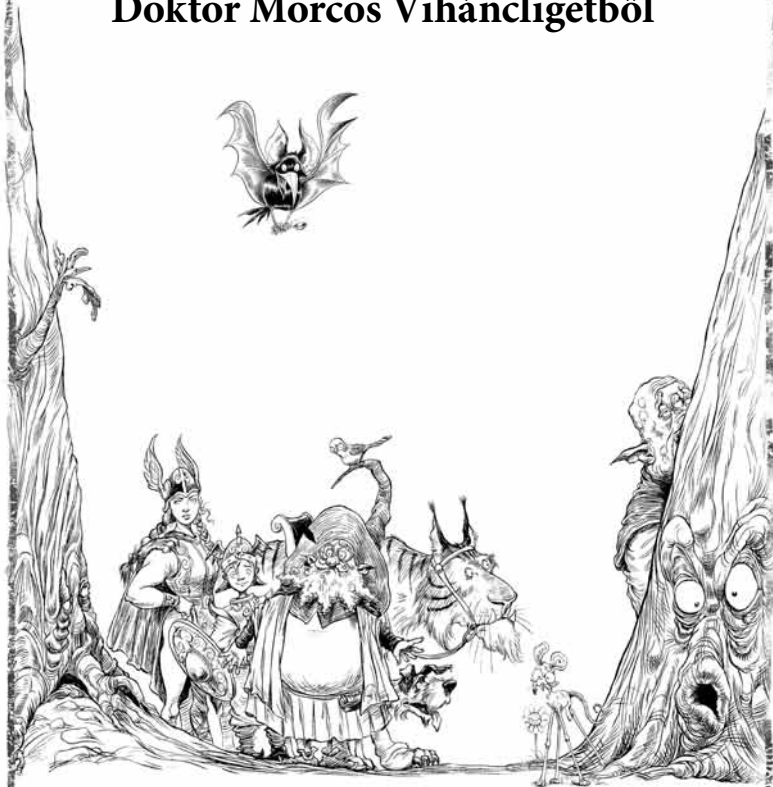
Paul Stewart & Chris Riddell

Dinkafölde

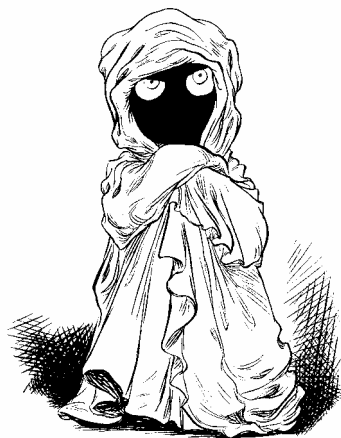
III. könyv

Doktor Morcos Vihánligetből

Könyvmolyképző Kiadó

Annának és Jacknek

NEVE: Joe Jefferson

FOGLALKOZÁSA:

Iskolás fiú

KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:

Foci, tévézés, veszekedés
a nővérel

KEDVENC ÉTELE:

Bármí, feltéve hogy nem
Norbert főzte

NEVE: Randalf, a Bölcs,

Dinkafölde első számú
varázslója

FOGLALKOZÁSA:

Ehm... Dinkafölde

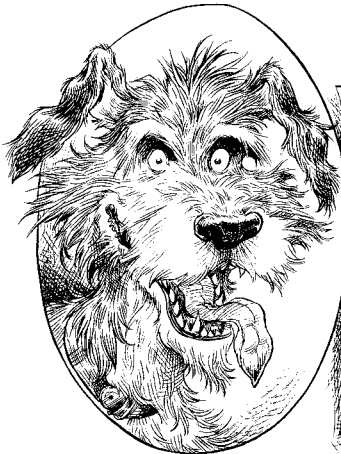
első számú varázslója

KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:

Varázslás („Hát nem varázsla-
tos?” – Veronika)

KEDVENC ÉTELE: Norbert

ebihal-püréje

NEVE: Henry

FOGLALKOZÁSA:

Joe kutyája

KEDVENC

IDŐTÖLTÉSE:

Sétálgatás, mókuskerge-
tés, idegenek fenekének
szolgáltatása

KEDVENC ÉTELE:

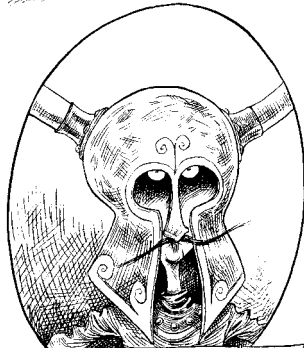
Hát a kutyakaja,
mi más!

NEVE: Norbert-A-Nem-
Is-Oly-Nagy
FOGLALKOZÁSA: Ogre
KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:
Hüvelykujj-szopogatás,
főzés – főként
a tortadíszítés
KEDVENC ÉTELE:
Minden

NEVE: Veronika
FOGLALKOZÁSA: A nagy
varázsló, Bölcs Randalf
bizalmasa
KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:
Randalfon gúnyolódni
KEDVENC ÉTELE: Bármí,
csak ne Norbert főzze!

NEVE: Szarvas Báró
FOGLALKOZÁSA:
Dinkafölde ura, Ingrid férje
KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:
Az uralkodás, és bármí, amit
Ingrid parancsol neki
KEDVENC ÉTELE:
Búzakása

NEVE: Doktor Morcos (Csss! Ki
ne mondd hangosan!)
FOGLALKOZÁSA:
(Csss! Azt sem tudja senki,
hogy a világon van!)
KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:
(A füleden ülsz? Nem hallod,
amit mondok?)
KEDVENC ÉTELE: Szundifánk

BEVEZETÉS

Dinkaföldre új nap virradt. A gólyaegerek mozgolódni kezdtek, a denevércsék megtértek fészükre, az áginyulak pedig álmosan dörzsölték rózsaszín mancsukkal nagy kék szemüket.

Bal kéz felől a szemhatáron az ég sárbarna színt öltött, ahogy Dinkafölde három holdjából kettő – a bíbor és a sárga – lenyugodott. (A zöld hold, a lakosság feszült várakozására és a legkiválóbb szakértők előrejelzéseire fittyet hányva aznap éjjel egyáltalán nem volt hajlandó felkelni.) Jobb kéz felől a szemhatáron éppen feljött a nap. Vakító sugarai megcsillantak a Bumm-hegy és a Dohos-hegység legmagasabb csúcsain.

Bumm! pöffentett halkán a Bumm-hegy, és kráteréből rózsásszürke füstkarika emelkedett lassan a levegőbe.

Odalenn a völgyben hatalmas, rózsaszín csíkos macska bukkan elő az örvénylő ködből, és némán ügetett széles mancsain a poros hegyi úton. Egyszer csak megállt, hátravetette a fejét, és egetrengető üvöltést hallatott. Kardfoga vészjóslóan villogott. Hallótávolban minden élőlény elnémult: a hegyihalak megdermedtek, egy arra szálló denevércse zajtalanul tovaszárnyal, az áginyulak pedig eltakarták a szemüket hosszú, puhán verdeső fülükkel. A rózsaszín nagymacska a földet karmolásza, és másodszor is felüvöltött.

– Tudom, tudom – mondta az állat lovasa, aki szétvetett lábbal ült a macska széles mellkasára erősített díszes, ékkövekkel kirakott nyeregben. – Bizony, jó újra itthon lenni!

Azzal leugrott a nyeregből, körülnézett a tájon, és elégedetten elmosolyodott. Az alacsonyan járó nap sugarai megcsillantak tűzvörös hajfonatain és aranszín bőrén kirajzolták kemény izmainak körvonalait.

A lovas erőteljes fizikumát pompásan érvényre juttatta a combján fölhasított, medveprémmel szegett, cserzett bőr tunikája, és a hozzáillő, kifordítható sifon és organza köpenye. Öltözékét ezüst berakással díszített, fényezett bronz szárnyas sisak koronázta meg. Formás bokáját kihangsúlyozta sarujának gyíkbélből készült szíja, amellyel X-alakban tekerte körbe a lábszárát egészen a térdéig. Sárkánybőr övén arany, fegyvertári kardot viselt (számozott példány!) és kiegészítőkkal ellátott katapultot. Felszerelését aprócska, kecskefül-válltáska egészítette ki.

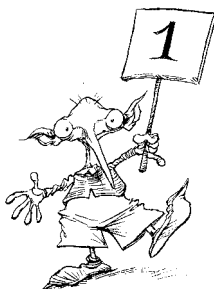
– Túl sokáig voltunk távol – mondta, miközben elgondolkodva simogatta a horpadásokat és repedéseket, amelyeket

a csaták hagytak a kardpengén. – Orkokkal csatázni, óriásokat bosszantani, boszorkányokat ingerelni... Elég volt ebből, öreg barátom! Ideje megállapodnunk! – Pillantását végigjártatta a láthatáron. – Tudod, mire lenne szükségünk? Egy kedves, régi vágású varázslóra, akinek dolgozhatnánk! Nincs már kedvem hozzá, hogy bűdös iszapidémonokat és unalmas vén boszorkánymestereket tanítsak meg kesztyűbe dudálni! Beérem pár goblinnal, akiknek parancsolgathatok és annyi tejjel, amennyi belédfér! Nem tudom, te hogy vagy vele, de én már alig várom, hogy kinyújtóztathassam a lábamat! Ez a saru lesz a halálom!

Megvakargatta az állat puha, szőrös, rózsaszín fülét. A harci macska hangosan dorombolt. Brenda, a harcos-hercegnő megragadta a gyepplőt, és újra föl pattant a nyeregbe. A nagy macska vállizmai megvonaglottak. Vadul vi-csorgott és hátravette a fejét.

– Előre, Szimat! – kiáltotta Brenda, és megrántotta a gyepplőt. Erős hangja végigzengett a kihalt tájon. – Az Elvarázsolt Tóhoz!

A nap fényesen és melegen sütött le Dinkaföldre: a hegyekre és az erdőkre, az utakra, hidakra és városokra és az Elvarázsolt Tóra, amely úgy emelkedett a levegőbe, mint egy hatalmas, vízből való kalapos gomba.

A napsugarak áthatoltak a víz áttetsző oszlopán, és szivárványszínű árnyékot vetettek a bugyborékoló Pacsulis Mocsárra. Az erős fénytől elkábulva és összezavarodva egy ezüsthál túlságosan közel úszott a lebegő tó aljához, kipotytyant a vízből, egyenesen bele egy odalenn várakozó tohonyamadár csőrébe.

Flop, flop... glutty!

Magasan a tohonyamadár feje fölött a nap szikrákat szórt a tó fodrozó felszínén és a gazdagon díszített lakóhajókon, amelyek vidáman bukdácsoltak a feltámadó, friss szellőben. Megcsillant a tekergőző kéményeken, a politúrozott hajóorrokon és a fényezett rézberakásokon, átsütött a hunyorgó ablakokon, sugarai átszelték a benti, poros homályt.

Odabenn, az Elvarázsolt Tó egyetlen lakott hajóján, egy fiú állt az árbockajüt bejáratánál, és vadul dörömbölt az öklével az ajtón. A fiút Joe Jeffersonnak hívták. Mellette ott ült Henry, a kutyája.

– Ébresztő, Randal! – kiáltotta Joe. – Ébresztő!

Henry helyeslően vakkantott.

Benn a kajütben a horkolás elhallgatott egy pillanatra, hogy aztán újult erővel folytatódjék. Egy kis törpepapagáj ereszkedett le a magasból, és leszállt a fiú vállára.

– Nincs kulcsra zárva! – mondta.

Joe megragadta a rézkilincset és belökte az ajtót. A szobába beáradt a napfény, és láthatóvá vált a horkoló: egy gömbölyded, szakállas varázsló, aki szétvetett tagokkal hevert egy parányi, baldachinos ágyon. A karja mereven oldalra nyúlt, a nyaka kitekeredett, a lába pedig lelógott az ágy végén, nagylábujja előkandikált a foszladozó gyapjúzokniban tátongó lyukon keresztül.

Ahogy az erős napfény az arcába tűzött, felhorkant, és megnyalta az ajkát. A szemhéja megrebbent egy pillanatra, de nem nyitotta ki a szemét.

– Randal! – kiáltott rá Joe rekedten az ingerültségtől. Oldalán Henryvel előrelépett, és megrázta a varázsló vállát.
– Randal, *megígérted!*

– És te még hittél neki? – kérdezte Veronika, a papagáj, és fölrebbent a baldachinos ágy tetejére.

– *Ran-dalf!* – Joe még erősebben megrázta a varázslót.
– *Ran-dalf!*

A varázsló a másik oldalára fordult, és tovább hortyogott.

– Bízd csak rám! – mondta Veronika. A papagáj a párnára szökkent, és Randalf füléhez hajolt.

– Ó, Randy! – trillázta. – Randy, ébresztő! Gólyaegér van az ágyadban!

A varázsló szeme felpattant.

– Gólyaegér! – kiáltotta. – Hol? Hol? Aú! – bömbölte, mert ahogy hirtelen fölegyenesedett, alaposan beverte a fejét a baldachin keretébe.

Joe-nak csak nagy nehezen sikerült visszafojtania a nevetését látva, hogy Randalf rémült szemmel, rettegve vizslat körül, és csúcsos süvege vadul remeg.

– Gólyaegerek! – ordította Randalf. – Rémes, undorító, izgó-mozgó kis férgek! *Pfúj!*

Ekkor meglátta a körülötte állók vigyorgó arcát. A szeme összeszűkült.

– Nincs is itt semmiféle gólyaegér, igaz?
– kérdezte.

Veronika és Joe nevettek. Henry ugatott.

– Mindent értek! – jelentette ki Randalf és kihúzta magát, olyan méltóságteljesen, amennyire az az adott helyzetben lehetséges volt. Megdörzsölte sajtó fejét, és az arca megrándult.

– Mellesleg szükséged lenne egy új ágyra! – mondta Joe halkan kuncogva. – Ez túl kicsi!

Randalf megsemmisítő pillantást vetett rá.

– Közlöm veled, hogy ez egy királyi ágy!

– Igen, Alfé volt, az elfek királyáé – kotyogott közbe Veronika. – És még ő is túladott rajta, hogy egy nagyobbat szerezzen. Öregem, micsoda mázlijuk volt veled azoknak ott a *Krump Használtbútor Áruházban*...

– Fogd be, Veronika! – szólt rá Randalf álmosan. Ásított egyet, nyújtózkodott – és elveszítette az egyensúlyát. Legurult az ágyról, estében megragadta (és szerencsésen le is szakította) az ágyfüggöny egyik szárnyát, és hangos puffanással landolt a földön. A lakóhajó megbillent.

– Aú! – ordította a varázsló, még hangosabban mint az előbb. – Erről is csak te tehetsz! – förmedt Veronikára. – Ilyen rémhírrrel verni föl az embert! Még hogy gólyaegér...

– Az egész a te hibád, Hájpacni! – felelte Veronika szenvtelenül.

– Igen! – vágott közbe Joe felindultan. – Azt mondtad, hogy amint hasad a hajnal, elindulunk, most meg már majdnem dél van! Megígérted!

– De hát... – kezdte Randalf.

– Nagyon jól tudod – folytatta Joe lélegzetvételnyi szünet nélkül –, hogy ha valaha is haza akarok jutni Dinkaföldéről, akkor el kell mennünk Viháncligetbe, az Elfek Erdejébe, hogy visszaszerezzük a *Nagy Varázskönyvet* Doktor...

– És el is megyünk, fiacskám! – szakította félbe Randalf, még mielőtt a rettegett név elhangzott volna. – El is megyünk! Végére is, ha meggondoljuk, mi mindent köszönhet neked Dinkafölde, ez a legkevesebb, amit megtehetek.

– Ami azt illeti – vágott közbe Veronika –, a legkevesebb, amit megtehetsz, az a nagy semmi, és ebben legalább igazi szakértő vagy!

– Fogd már be, Veronika! – förmedt rá Randalf. – Higgy nekem, fiam, el fogunk menni az Elfek Erdejébe...

– De mikor? – tört ki Joe. – Mikor? Hányszor megígérted már, de amikor arra kerülne a sor, mindig találsz valamilyen kifogást! – mondta haragosan. – Mi is volt tegnap? Ja, igen, tegnap nem mozdulhattál ki itthonról, mert szakállat kellett mosnod. És tegnapelőtt? Karórépvásár volt Trollhidán. Azelőtt meg áginyúverseny Goblinvárában. Múlt héten nem a megfelelő fajta eső esett, azelőtt meg...

– Tudom, tudom – dörmögte Randalf együttérzően. – Mostanában mindenféle fontos elintézendők és szerencsétlen, előre nem látható nehézségek adódtak. De most már elrendeztem a dolgaimat, tisztára töröltem a palatáblát...

– Te? Tisztára? – gúnyolódott Veronika. – Ilyesmire eddig nem volt példa!

Randalf elengedte a papagáj megjegyzését a füle mellett.

– Azt mondtam, hogy ma elindulunk, és komolyan is gondoltam. – A homlokát ráncolta. – Fura... – mormolta töprengve. – Határozottan emlékszem rá, hogy tegnap fölhúztam azt az órát... – Kilépett a hálókabinból, és nagy léptekkel áthaladt a nappalin. – Remélem, nem kezd már megint vacakolni...

Az óra mindkét mutatója függőlegesen állt, jelezve, hogy reggel fél hat van – vagy este fél hat. Mivel a nap magasan járt az égen, természetesen nem lehetett sem egyik, sem másik. Randalf megragadta az órát kétfelől, és vadul megrázta. Az óra csörgött és zörgött, aztán egy nagy „bang!” hallatszott a belsejéből.

– Valóságos órásmeister, mi? – mondta Veronika gúnyosan. – Van valami a világon, amihez te nem értesz?

Randalf vadul szuszogott és fújtatott.

– Ócska vacak! – morogta. – Sose működik rendesen!

– Akárcsak az a varázsige, amelyikkel fizetted érte – emlékeztette Veronika.

– Ez egyáltalán nem tartozik ide! – jelentette ki Randalf elutasítóan.

– Erről talán azt a goblinleányzót kellene meggyőznöd, akinek egy csapásra kihullott tőle az összes haja... – morogta Veronika.

– Az a nyomorult kakukk-elf az oka, ő és senki más! – mondta Randalf, és öklével megdöngötte az óra ajtaját. – Gyere csak ki! Mutasd magad, te mihaszna tökkelütött! – kiáltotta. – Nyisd ki!

De az ajtó zárva maradt. Randalf odanyúlt és egy rántással kinyitotta. Egy csomó csavar és fogaskerék potyogott

a padlóra, egy rugó pedig kiugrott. Randalf összepréselte az ajkát, a szakála remegett. A kakukk-elfnek nyoma sem volt.

– Mi a nyavalya... ! – robbant ki a varázsló. – Hová lett ez a nyavalyás?

Veronika lereppent Randalf vállára.

– Hagyott egy cédulát! – intett a szárnyával az óra belseje felé.

Randalf bekukucskált. És csakugyan, egy parányi függőágy fölött ott fehérlett a falra tűzve egy kis papírdarab. Randalf benyúlt érte és letépte.

– *Szabadságra mentem!* – olvasta. – *Mához két csütörtökre itt leszek!* Ezt a pofátlanságot! Se szó, se beszéd, csak úgy fogja magát és lelép...

Ebben a pillanatban csobbanás hallatszott, amit egy locsanás követett.

– Hát ez meg mi volt? – fordult Randalf Veronikához.

A papagáj vállat vont.

– Biztosan egy hal – mondta. – A varázslókon kívül egyedül ők elég lököttek ahhoz, hogy idefenn éljenek. És a varázslóknak különben is nyomuk veszett. És tudjuk, ugye, hogy kinek a hibájából? – tette hozzá, és a csőrével megkocogtatta Randalf halántékát.

Randalf úgy tett, mintha ügyet se vetne a papagájra, és minden figyelmét a törött órára fordította.

– Talán jobb is így, hogy odébbállt az a nyavalyás kakukk-elf – morfondírozott. – Legalább eszembe juttatta, hogy benézzek Kuporihoz utánpótlásért. Úgy hallom, van neki raktáron egy pár új, érdekes darab. A Szarvas Báró

mostanában vásárolt tőle. Az övé énekelve mondja be az időt, szteppel és vicceket mesél...

– Most ne ezzel foglalkozz! – kiáltott rá Joe kétségbeesetten. – Mikor indulunk végre?

Randalf hangosan sziszegve szívta be a foga közt a levegőt.

– Ma már egy kicsit későre jár az induláshoz, nem gondolod?

– Randalf! – fakadt ki Joe.

– Rendben, rendben – vágott közbe Randalf. – De ha engednéd, hogy előbb még egy kicsit...

Placcs! Loccs! – hallatszott másodszor is odakintről. Csakhogy ezúttal hangosabban. Mert közelebbről jött...

A következő pillanatban fölpattant az ajtó és egy ogre, Norbert-A-Nem-Is-Olyan-Nagy csoszogott be rajta ásítózva és a szemét dörgölve.

– Te voltál az, Norbert? – vonta kérdőre Randalf.

Norbert értetlenül pislogott mindhárom szemével, egyikkel a másik után.

– Még mindig én vagyok az! – felelte. – Vagy nem?

Tenyérével a homlokára csapott. A lakóhajó veszedelmesen imbolyogni kezdett.

– Ugye, nem azt akarjátok mondani, hogy már megint valaki mássá változtam álomban? – kérdezte zaklatottan.

– Emlékeztek, amikor átváltoztam azzá a Trüffel nevezetű, tökmag goblin varrónővé?

– Azt csak álmodtad, Norbert! – mondta Randalf türelmesen. – Már elmagyaráztam neked. És persze, hogy te még

mindig te vagy! Egyszerűen csak azt akartam tudni, hogy te okoztad-e odakint azt a hangos csobbanást és loccsanást, amit az előbb hallottunk?

– Én nem vettem észre semmit – mondta Norbert. – De hát az ember nem igazán bír odafigyelni az ilyesmire, amikor a fejét kapkodja, nehogy egy repülő szikla eltalálja...

– Repülő szikla? – horkant föl Randalf.

– Az ám! Az egyik hajszal híján eltalálta a fejemet! – felelte Norbert.

– Az agyadat tíz méter híján is nehéz lett volna eltalálni...
– morogta Veronika.

Randalf a fejét csóválta.

– Sehogy se tetszik nekem ez a dolog ezekkel a röpködő sziklával! – mondta. – Az ilyesmi rossz előjel, még rosszabb, mint az a szemerkélő eső szerdán... Talán el kellene halasztanunk az indulást...

– NEM! – kiáltotta Joe. Úgy érezte, többet már nem bír elviselni. – Mindig valami kifogás! Szemerkél az eső, hullanak a levelek, most meg röpködnek a sziklák! Megígérted, hogy ma elindulunk, és tudod, hogy az ígéret szép szó...

– Ha megtartják, úgy jó... És én meg is fogom tartani, egyet se félj! – nyugtatta meg Randalf. – Mindössze azt akartam javasolni, hogy mielőtt útnak indulunk, ránk férne egy jó kiadós reggeli!

– Mit szólna egy kis szundifánkhoz, uram? – javasolta Norbert.

– A számból vetted ki a szót! – mondta Randalf. – És egy kis kását is kérnénk, Norbert! Meg egy korsó habos

gólyaegér-tejet! Ja, és hozz még egy pár boa-boa gyümölcsöt is! De ne felejtse el előbb meghámozni!

Henry felugatott.

– És egy kis rántott csontot is a mi hős harci ebünknek itt!
– tette hozzá Randalf.

– Nem indulhatnánk el inkább? – kérdezte panaszos hangon Joe.

– Elindulhatnánk – mondta Randalf lassan. – De azt hiszem, nem lenne okos dolog üres gyomorral nekivágni egy ilyen veszedelmes küldetésnek...

– Na ne mondd, Hájpacni! – csiripelte Veronika.

Randalf ismét elengedte a papagáj megjegyzését a füle mellett.

– És ha már úgyis kimégy reggelit csinálni – szólt oda Norbertnek –, légy szíves, pakolj be egy kis ennivalót a fedeles kosárba! Szerintem legjobb lesz, ha útközben megállunk ebédelni.

Joe felnyögött. Egek, meddig fog ez az egész tartani! Randalf ragaszkodott hozzá, hogy Norbert mindent pontosan úgy csináljon, mint más napokon: hogy gondosan levágja a szendvicskenyerek héját, hogy a gólyaegér-tej hőmérséklete éppen a megfelelő legyen (hangyányival hidegebb a langyosnál), hogy sót is csomagoljon a keményítőjához, és hogy minden egyes szundifánkot színes cukormázzal és cukorszemcsékkel díszítsen és külön papírszalvétába csomagoljon.

Végül, miután mindenki kétszer vett mindenből – kivéve Randalfot, aki háromszor –, a reggeli véget ért, és a piknikes kosár megpakolva ott várakozott az ajtónál. Joe teljes

hősharcos-felszerelésben lezöttyent a kosárra, és türelmetlenül malmozott a hüvelykujjával. Fényesre csiszolt rézpajzsával, borotvaéles kardjával, sisakban, mellvértben és csizmában csakugyan úgy festett, mint egy veszedelmes küldetésre induló hős harcos. Már semmi nem hiányzott, csak hogy végre tényleg elinduljon.

– Mehetünk már? – kérdezte elgyötörten.

– Hát persze – felelte Randalf és ki-nézett az ablakon. Az égen felhők gyülekeztek. – Még egy pillanat: bemegyek és fölveszem a vízhatlan süvegemet – mondta. – Biztos, ami biztos!

Joe felnyögött.

– Kínos, mi, mikor az embernek ilyen szépen kiöltözve idehaza kell kuksolnia? – mondta Veronika, miközben letelepedett a fiú mellé a kosárra.

– De miért csinálja ezt?

– nyöszörgött Joe. – Tudhatná,

milyen fontos nekem ez az út!

Ebben a pillanatban fölhangzott Randalf hangja az árbockajütből.

– Nézzétek meg, jól be vannak-e zárva az ablakok! – kiáltotta. – És hogy minden lámpa el van-e oltva! És Norbert, ha még gyorsan feltörölnéd a konyhát...

– Erről beszélék! – kiáltott fel Joe kétségbeesetten, és elkezdett föl-alá járkálni a nappaliban.

Végül Randalf mégiscsak előbukkant, fején süveggel, amelynek a csúcsához egy parányi esernyőt erősítettek.

– Arra gondoltam – mondta –, talán mégis jobb lenne, ha holnapra halasztanánk az indulást. Akkor már korán reggel elindulhatnánk...

– Nem! – kiáltotta Joe. – Nem, nem, nem, nem!

Veronika együttérzően bólogatott.

– Ugye tudod, miért halogatja állandóan az indulást? – kérdezte. – Azért, mert fél elmenni Viháncligetbe. Fél attól, hogy mit fog ott találni...

– Félni, én? – fortyant fel Randalf. – Végtére is varázsló vagyok! A veszély a szakmámmal jár!

Ebben a pillanatban egy takonykenyér méretű kődarab zuhant be a csukott ablakon. Randalf rémületében halkan fölsikkantott és Norbert karjaiban keresett menedéket.

– Aaahh! – sikoltotta. – Rossz előjel! Rossz előjel!

Veronika megsemmisítő pillantással mérte végig a reszkető varázslót.

– Aha, látom, szóval a veszély a szakmáddal jár! – gúnyolódott.

Zutty!

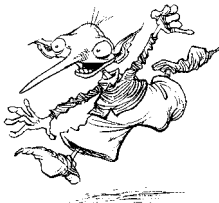
A tető betört, a mennyezet megrepedt. Odakintről őrjöngő ordítás hallatszott.

– Aaaaahh! – sikította Randalf még hangosabban.

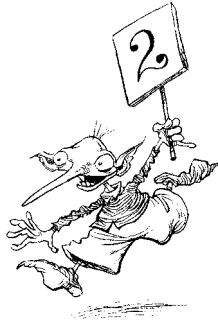
– Fedélzeti nyílásokat bedesztkázni! Mindenki a mentőcsónakokhoz...!

– Mentőcsónakokhoz? Miféle mentőcsónakokhoz? – kérdezte gúnyosan Veronika. – Norbert már elsüllyesztette az összeset!

– Csináljatok már valamit! Bármit! – kiáltotta Randalf kétségbeesetten. – Megtámadtak bennünket!

E közben Goblinvárában éppen kinyitottak a boltok. Az üzlethelyiségek egymás tetejére épültek magas, ingadozó tornyokat alkotva. Legalul volt a legdrágább, legfelül a legvacakabb. Az egyikben a kalaposok voltak, a másokban az ötvösök, a harmadikban a pékek. A város központjában egy ruhaüzlet-torony állt, ennek a legfelső szintjén volt Kupori Használtruha Kereskedése, egy áporodott, dohos, lerobbant üzlethelyiség, amely bőséges választékot kínált Dinkafölde legolcsóbb és legócskább ruhaneműiből. Maga az üzlet, benne a csiricsaré ruhaneműk végeérhetetlen soraival, üres volt. De a helyiség végéből, a kis szabóműhelyből, hangok hallatszottak. Méghozzá emelt hangok...

– Folytatod a munkát! De most rögtön! – kiáltotta Kupori, a tulajdonos, egy zömök, karikalábú alak, akinek szőrös füle volt és egyetlen, sötét szemöldöke, amely úgy festett,

mintha egy medvebundából készült mandzsetta egy darabját ragasztották volna a homlokára.

– De ha nem bírom! – tört ki a munkapadnál kuporgó goblin.

– Nem bírod? – dühöngött Kupori. – Ha nem készülök el ezzel a rendeléssel ebédidőre, akkor Nagyorrú Borisz kibelez, és harisnyakötőnek fogja használni a beleimet! Tudod, milyenek tudnak lenni ezek az ogrék! – Összeráncolta egyetlen szemöldökét. – Azonnal fogj hozzá, Öltő! – bömbölte. – Hallod?

A goblin összererezett.

– Mi az hogy... – morogta. – De hiába, nem tudom folytatni a munkát. A varróelfem éppen lelécelni készül – magyarázta, és fejével a távoli sarok felé intett.

Kupori megfordult és a szemét meresztette arrafelé,

ahol a sötétben egy alacsony, vézna kis elf éppen egy pöttyös zsebkendőből csomózott batyut kötött egy bot végére.

– Mi az ördög történik itt? – ordította Kupori. – Mit képzelsz te, hová mész ilyenkor?

– Szabadságra! – közölte az elf boldogan.

– Szabadságra? Szabadságra? – hüledezett Kupori. – De hiszen az elfek imádják a munkájukat! Soha nem mennek szabadságra!

– De most igen! – felelte az elf, és csontos arca meglegegett mosolyra húzódott. Vállára vetette a botot, és vidáman füttyörészve kimasírozott az ajtón.

Kuporinak elakadt a szava mérgében, csak állt ott, dühtől vörös képpel.

– Ez a baj manapság – mormolta Öltő. – Az ember nem tud megbízható elfeket szerezni!

És Goblinvára-szerte ugyanez a jelenet ismétlődött mindenfelé: elfek özönlöttek ki a sötét, keskeny utcákra, és megindultak a fallal elkerített város kapui felé. A varróelfek mellett voltak ott kakukkosóra-elfek és tésztakeverő elfek, lámpagyújtó elfek és postaelfek – még a kissé szédelgő centrifuga-elfek is ott masíroztak a menet végén. Valamennyien izgatottan fecsegték, a levegő megtelt éles kis hangjukkal, ahogy egyre-másra újabb csoportok csatlakoztak a tömeges kivonuláshoz.

A városban, amelyet maguk mögött hagytak, a goblinok ott álldogáltak a házak kapujában, vagy kihajoltak az ablakon, és bánatosan bámultak gyorsan távolodó kis segítőik után. Vajon hogyan fognak boldogulni nélkülük? – töprengtek.

Az elfek – akik percről percre izgatottabbak lettek – egyre növekvő porfelhőtől kísérve nekivágtak az Elfek Erdejébe vezető útnak, miközben a vándorbotok végén a batyuba kötött, csikos és pöttyös zsebkendők föl-le bukdácsoltak a kora reggeli napsütésben. És ahogy mentek, a csapat egyre nőtt, mert mind többen és többen csatlakoztak hozzájuk.

Jöttek Goblinvárából, Trollhidáról és az Elvarázsolt Tóról: hozzájuk csapódtak a postaelfek is, akik már amúgy is úton voltak a leveleszsákjukkal, és azok az elfek, akik az út gödreiben laktak. Fölkapták vödreiket, a hátukra vetették azokat, és csatlakoztak a vidáman csevegő tömeghez.

– Még soha életemben nem voltam szabadságon! – kiáltotta az egyik.

– Én sem! – kiáltotta egy másik.

– Ó! Hogy ez milyen izgalmas! – kiáltotta egy harmadik, miközben a hatalmas tömeg első sora elérte az erdő peremét. Az egész meneten végigharsogott a kiáltás:

– Irány az Elfek Erdeje! Irány az Elfek Erdeje!

Ezalatt a Szarvas Báró kastélyának fényűző nagy hálószo-
bájában a kastély ura és parancsolója – maga a Szarvas Bá-
ró – ott heverészett széles, baldachinos ágyában. Az ölében
tálcát tartott, amelyen egy hosszú nyakú váza állt, benne
egyetlen szál rózsza, mellette ezüst szalvétatartó, amelybe az
SZB betűket vésték. Pizsamája nyakába egy meglehetősen

mocskos szalvétát gyűrt, amelyre ugyanezt a monogramot hímezték cifra betűkkel.

Egyik kezében félig elfogyasztott penészpiskótát tartott, másik kezében egy teáscsészét és bele-belekortyolt a nyálteába. Miközben letörölte bajuszáról a gyöngyöző habot, a szarvas sisak ide-oda billegett a fején.

Bamba – akit frissen léptettek elő főkertészből a Szarvas Báró inasává – a szoba másik végében éppen a függönyt húzta el.

– Remélem, jól aludt, uram! – mondta.

– Remekül! – felelte a báró élénken, és tovább rágcsálta a penészpiskóta-darabkát.– Nagyon mmmvemeküll! – motyogta teli szájjal.

Amióta a feleségének, Ingridnek nyoma veszett, a Szarvas Báró úgy aludt, mint a tej. Minden este abban a szent pillanatban elaludt, amint sisakos fejét lehajtotta a párnára, és amikor tíz órával később arra ébredt, hogy Bamba behozta a reggelijét, frissnek és kipihentnek érezte magát.

Lenyelte a falat piskótát, amit rágcsált.

– Csodálatos álmot láttam – mondta ábrándosan, és csöndesen mosolygott maga elé. Álmában a kopaszra borotvált Ingridet valakik lassan leeresztették egy hatalmas kádba, amely színültig volt bűzdisznótejgel. Ám abban a pillanatban, amint Ingrid hatalmas lába eltűnt a tejben, felébredt.

– ...a váltságdíjjal kapcsolatban? – hallotta Bamba hangját.

– Mi van? – kérdezte a báró.

– Csak azt bátorkodtam megkérdezni, uram, válaszolt-e már az emberrablóknak a váltságdíjjal kapcsolatban! – magyarázta Bamba.

– A váltságdíjjal kapcsolatban... – ismételte a báró szórakozottan, miközben egy újabb kockacukrot dobott a nyálteájába, és megkavarta.

– Igen, uram, a váltságdíjjal – mondta buzgón Bamba. – Az emberrablóknak, akik fogságban tartják a bárónét.

– Aha, igen, mmmfflllmm – motyogta, miközben újabb nagy darab piskótát tömött a szájába. Hangosan nyelt egyet. – Megpróbáltam, de valahogy sehogy se sikerült postaelfet találnom. Sebaj! – Fölsóhajtott, és hátradólt a degeszre tömött szaténpárnákra. – Ami késik, nem múlik!

Bamba abbahagyta a függönyhúzást és hátrafordult.

– Ha bátorkodhatom emlékeztetni, uram, ön is tudja, mi volt a váltságdíjkérő levélben. Ha ön nem válaszol ma estig, akkor leborotválják a haját!

– Mmmmm – nyammogott a báró, és szomorkásan csóválta a fejét. – Hát ez rettenetes!

– Utána pedig – folytatta Bamba –, belemerítik egy kád búzdisznótejbe!

A Szarvas Báró álmatagon elmosolyodott.

– Búzdisznótejbe... – motyogta. – Borzalmas! Szegény, drága Ingrid... Még belegondolni is szörnyű! És most, fiam, légy szíves, hozz nekem a konyhából egy csésze friss nyálteát! Ez már kihűlt. És ha már úgyis ott vagy, készíts nekem két dohos pirítóst!

Ezalatt sorra érkeztek az elfek csapatai az Elfek Erdejébe. A levegő megtelt kuncogással, énekszóval és végeérhetetlen boldog fecsegéssel – mert bár a dinkaföldei elfek csakugyan szerették a munkájukat, most, úgy tűnt, majd megőrülnek az izgalomtól, annyira örülnek a vakációnak.

Csakhogy ez nem akármilyen vakációnak ígérkezett. Ez az a fajta vakáció volt, amelyről minden elf álmodik, ha van egy kis önbecsülése. Ez aktív szabadság volt, teli rengeteg kemény, izzasztó, fizikai munkával. Ezt kínálták fel nekik. Ezt ígérte nekik az a rejtélyes hívás, amelynek mindnyájan engedelmeskedtek: aktív nyaralást az Elfek Erdejében. Az elfek, részegen az örömtől, szökdécseltek, táncoltak és teli tüdőből énekeltek.

– Elf erdei vakációra megyünk! – kiabáltak újra és újra.
– Elf erdei vakációra megyünk! Elf-erdei vakációra me...

– Jaj, maradjatok már csendben! – szólt rájuk nyűgösen egy magas, zsémbes, öreg fa, és göcsörtös ágai megremegtek.

– Ezek a visító kis hangok, mintha az ember legbelsejét hasogatnák! – mormolta egy karcsú fűz egy közeli pagonyban.

– Mi az hogy! Nekem mondod? Az nem kifejezés! – helyeselték a fák körös-körül, és a leveleik megrázkódtak az undortól, ahogy az elfek csapata elhőmpölygött a törzsük mellett és átözönlött a gyökereik fölött.

– Úgy hatol az emberbe, mint a láncfűrész! – mondta egy magas, széles koronájú platánfa sötéten.

– Jaj, Brett, ilyet ne is mondj! – szisszentek föl a szomszédai.

Amióta Doktor Morcos megérkezett Vihánligetbe, barátai és rokonai százait vágták ki és készítették belőlük deszkákat, léceket és gerendákat, szekrényeket és kredenceket, asztalokat és székeket. Mostanában pedig azt csiripelték a madarak (né melyik erdei madár iszonyúan pletykás!), hogy Doktor Morcos valamilyen monumentális szerkezet építését rendelte el, és ez a szerkezet (csiripelték) teljes egészében fából fog készülni!

– Annaka Doktor Morcosnak már igen sok van a rovasán! – mormolta az egyik platánfa, és fenyegetően verdesett rézsín leveleivel. – Szerintem... Nem takarodtok mindjárt! – kiáltotta, és megrándította az egyik ágát, a levegőbe repítve ezzel azt a fél tucat elfet, akik ott hintáztak rajta.

Az elfek a puha, süppedős avarszőnyegre pottyantak, a hasukra fordultak, föltápázkodtak, mintha mi sem tör-

tént volna, és a többiek után iramodtak, akik már sok százan voltak. Sőt, sok ezren!

– Az egész erdő teli van velük! – sikította egy elegáns ezüstnyár.

– Eldobom az egyik ágamat, és agyoncsapom vele a visító kis nyavalyásokat! – mennydörögte egy öreg szilfa, aki egy csobogó patak partján állt.

– Csipkés bugyogó, csokoládébonbon, sült banán, sült banán, liccs-loccs, mind lepotyog, lepotyog – csacsogta a patak.

– Ami meg téged illet! – mennydörögte az öreg szilfa. – Locsogj csak, locsogj, reggel, délben és este! – Fenyegetően zizegtette a leveleit. – Az lesz a vége, hogy el foglak torlaszolni!

Eközben az erdő kellős közepén, egy tisztáson, amely napról napra nagyobb lett, egészen másféle zajokat lehetett hallani. Puffanást és csattanást. Egy metsző hangot. Egy lemondó sóhajt.

Benn a házban, fülét a csukott ajtóhoz szorítva, ott állt Quentin, a Tortadíszító. A haja csapzottan lógott a homlokába, a lába remegett. Igazán nem tudom, gondolta, meddig bírják még ezt az idegeim...

– Egy kicsit rövidebbre a frufrut! Nem látja, hogy ferde? Egyenesre, maga idióta! – visította Ingrid.

Quentin összerezcent. Ez a hang! Úgy hatol az emberbe, mint a kés. Idegesen topogott.

– Hülye! – tajtékozott Ingrid. – És még azt meri állítani magáról, hogy fodrász? A zsebkendő, amibe az orromat fújtam, többet ért a fodrászathoz, mint maga! A matrac, amin alszom, ügyesebben bánik az ollóval, mint maga! A...

Quentin a fülére tapasztotta a tenyerét.

– Szegény Doktor Morcos! – gondolta. – Viszont – tette hozzá gondolatban – amíg őt gyötri az a nőszemély, addig legalább nem engem nyaggat!

Doktor Morcos úgy egy órája érkezett Ingrid hálókamrájába, kezében ollóval és borotvával, és egy tál langyos, szappanos vizet egyensúlyozott zömök karján. Az volt a szándéka, hogy végrehajtja, amivel a váltságdíjkérő levélben fenyegetőzött, és leborotválja Ingrid haját. A dolgok azonban szemlátomást másként alakultak.

Quentin próbaképpen levette a kezét a füléről, és hallgatózott.

– Látja, milyen ügyes fodrász tud lenni, ha veszi a fáradságot! – duruzsolta Ingrid. – Így mindjárt más! Remekül nézek ki az új frizurámmal! – Kuncogott. – Nem gondolja, hogy remekül festek, Doktor Morcos? Ugye maga is azt szeretné, ha remekül néznék ki?

Quentin elfehéredett. A nő kedveskedik! Olyankor a legveszélyesebb, amikor kedves! A Tortadízító homlokát kiverte a verejték. Halálbiztos, hogy a nő a következő pillanatban akar majd valamit, és most, hogy már az összes házielfeket munkába állították, neki, Quentinnek kell majd

előteremtenie azt a valamit, bármi legyen is az. Összerázkódott kínjában, mert eszébe jutott az előző este. Az a rengeteg, kocsonyás eperzselé! Az a töméntelen birkagyapjú!

– Nyilván testápoló bűzdisznótejre gondolt, maga csacsi! – hallotta Quentin a báróné hangját. A nő kacéran kacarászott, és Quentin megborzongott a rossz előérzettől. – Ó, alig várom már! Maga meg majd bedörzsöli a hátamat, ugye, Morcoskám? És megmasszírozza a lábamat...

A következő pillanatban felpattant az ajtó. Quentin ijedében halkán felsikoltott és hátraugrott. Az ajtóban Doktor Morcos állt, kék szeme áthatóan világított elő a sötétségből.

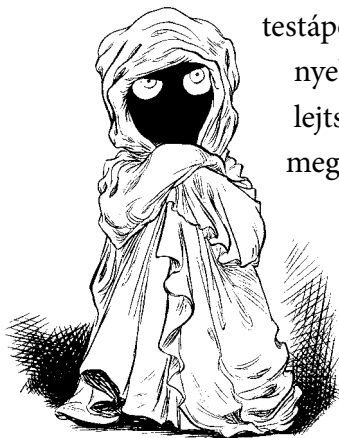
– Mmm... mmm... megijesztett, Mester! – dadogta Quentin. – Én csak... izé... azért jöttem, hogy megkérdezzem, nem kér-e egy kis... öhm... egy kis szundifánkot tízóráira?

– Ez nem alkalmas idő a szundifánkra! – felelte Doktor Morcos ridegen.

– Morcos! – hallatszott Ingrid turbékoló hangja a szobából. – Siessen vissza azzal a bűzdisznótej-

testápolóval! – búgta, aztán keményebb hangon hozzátette. – Ne felejtse el, Ingrid ki nem állhatja, ha megvárakoztatják!

– Hogy is felejtethném el? – sóhajtott Doktor Morcos, és égni fordította a szemét. – Ugye elküldted azt a váltságdíjkérő levelet, Quentin? – kérdezte idegesen vihogva. – Megírtad,

hogy le fogjuk borotválni a haját? Hogy belemerítjük egy kád bűzdisznótejbe...?

– Igen, és hogy tohonyamadár-tollal fogjuk csiklandozni a talpát! És hogy rendszeresen böködni fogjuk egy hideg hallal! – vágott közbe Quentin izgatottan hadonászva.
– Mindent megírtam neki!

Doktor Morcos lassan ingatta a fejét.

– Az a nyomorult Szarvas Báró! – nyögött fel. – Ezért még meglakol! Teszek róla, ha az életembe kerül is!

– Morcos! – visította Ingrid. – Meddig várjak még?

– Jövök már, jól fésült szépségem! – kiáltott vissza Doktor Morcos, majd haragtól lángoló szemmel Quentinhez fordult: – Na, mi lesz már? Hozod végre azt a bűzdisznótejet? És mozgás, nyiss ajtót a vendégeinknek! És szólj Ráncos Rogernek, hogy látni akarom azokat a terveket, de azonnal! Egek, hát itt mindenről énnekem kell gondoskodnom?

Ezalatt az Elfek Erdejének északi peremén evőeszközök hatalmas serege készült szorgosan legendás utazásának következő szakaszára. A kések köveken köszörültek az élüket, a villák a hegyüket élesítették, a merőkanalak és a leveseskanalak pedig addig tisztogatták és fényesítették magukat, míg a teljes evőeszközkészlet tisztán nem tükröződött csillogó felületükön.

Egy sziklán parányi teáskanál állt, nyelének cirkalmain megcsillant a kora reggeli nap fénye. Csillogó ezüst fejét kisé félrehajtotta.

Figyelt.

Ezalatt, a távoli Ogre-dombságban egy nyers, de panaszos hang így kiáltott:

– Nem látta valaki Bolyhoskát? Egy perce még itt volt! Bolyhoska! *Bolyhoska!*

De az ogre pihe-puha vigasztalója – egy különlegesen lágy és szőrös elf – már messze járt. Javában szökdécselt lefelé a poros hegyi ösvényen, ajkán vidám nóta, vállára vetve bot a végén batyuba csomózott zsebkendővel.

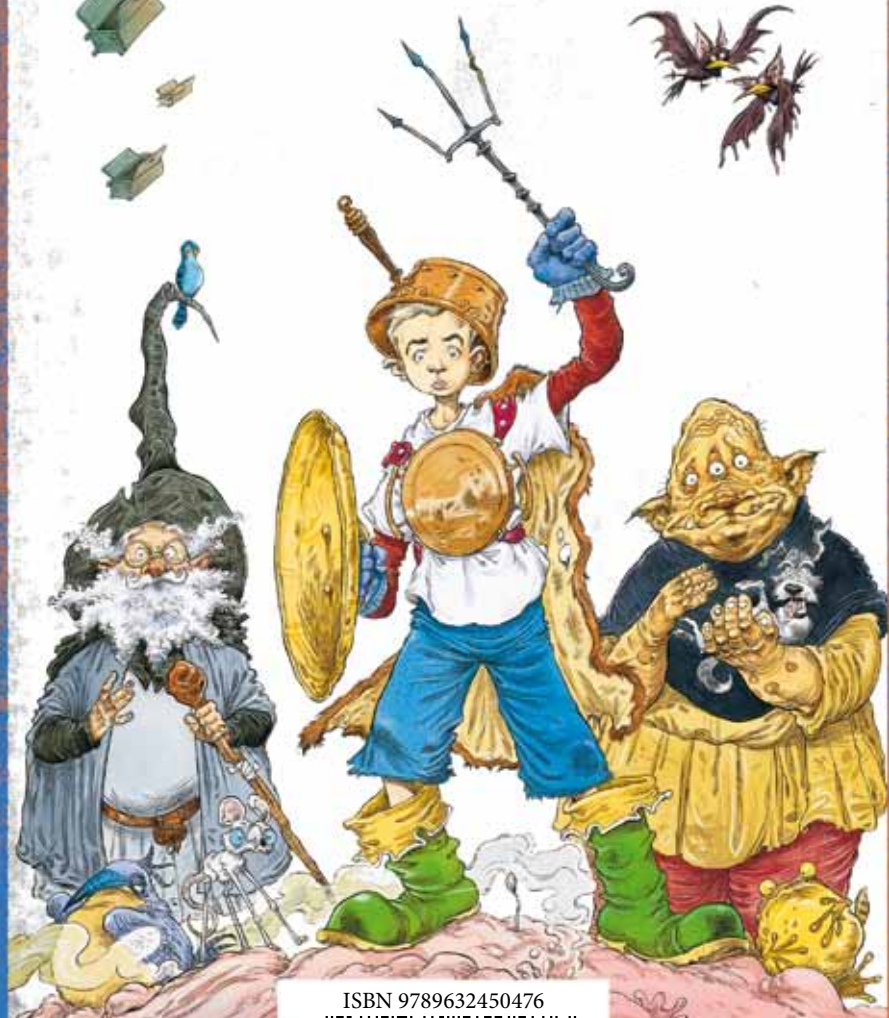

Ezalatt Trollhidán egy troll félálomban kinyúlt egy karórépa-szeletelő elfért, de az elfnek nem volt se híre, se hamva...

Ezalatt...

KÖZELEDIK A VÉG!
VAJON MIYEN LESZ?
JÓ? ROSSZ? VAGY EGÉSZEN TÜRHEŐ?

ISBN 9789632450476

9 789632 450476

2 290 Ft